

מהלב **כשמש** זורתה, ורומם מקדש קיתה יוצאת מבין בפי הפהוקים שהן בפני ראה, וקיתה מדברת עמו, ואמ לא - אש, וזו הנפש, קיתה דולקת, וויצאת אש מהלב ושורפת אותן. **הקרבן והקבה**, כאשר ישן נקרא קבה ישן.

ויש שנה לטוב ויש שנה לרע. לטוב, כמו חלום שהוא כסלם (כמו חלום) שראה יעקב, ובו דבוק קנה, ושש טבאות הקנה הם שש דרגות הנבואה, וועלם לששים נשמות שהיה ישן בהם דוד, שכף פרשויה, דוד היה מתנמנם בסוס, וסוס לא ישן אלא שנים נשמות, ויש שעה לרע, חלום רע, שנאמר בו אצל אברהם, ומרדקה נפלה על אברהם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו, והרי פרשויה באربع גליות, ומושם שחלוום יבא בשתי דרגות, פרשויה הקדומים, כמו שאי אפשר לבר ולא תבן, אך אי אפשר לחלוום בילדי דברים בטלים, כדי شبאב החלום פאן על ידי מלאך, פאן על ידי שד, משום שהחלום הוא מצד של העין של טוב ורע, אבל מצד של עין החיים לא בא עליון אלא של קהה אלא על ידי קבה של הקדוש ברוך הוא שהיא שכינתו, ואין שם קבה רע. שהוא שד.

הקרבן טהון, אם אדם צדיק, היא טעונה מן לאצדיקים, שהם איברים קדושים במצוות עשה, ואם לא הולכים במצוות טובות, מתחפנסים בלחות הקולוק, מזון הקולוק, קל בקהלון, ושת - שטו העם ולקטה. שיטים, (השותט), לוקטים בשותות. ותחנו ברוחם - בדחק, אלו הן הטוחות בפה, או רכו במדקה - זה החק, ובשלו בפדור - זו האיצטומכה.

דאינו בוגרי ריאה, והוה ממיליל עמיה, ואם לאו נראה, ורק נפש הוה דליך, ונפיק אשא מלפה ואוקיד ליה. **הקרבן וקיבה** בד נאים אתקרי קיבה ישן.

ואית שינה לטב ואית שינה לביש, לטב בגון חלום דאייה סולם (נ"א בגון חלום) דחزاו יעקב, וביה דבוקה קנה, ושית עזקין דקנה איהו שית דרגין דנבואה, ולכך לשtiny נשמי, דהוה נאים בהון דוד, דהכי אוקמה, דוד הוה מתנמנם פטוט, וסוס לא נאים אלא שtiny נשמי, ואית שינה לביש חלמא בישא, דאתمر ביה לגבי אברהם, (בראשית טו יב) ותרדמה נפלת על אברהם, והנה אימה חשכה גדולה נפלת עליו, וזה אוקמה בארכע גליות, ובгин דחלום יתמי בתرين דרגין, אוקמה הוא קדמאיין, כמה דאי אפשר לבר ולא תבן כי אי אפשר להחלמא בלא דברים בטלים, בגין דיתמי חלמא בגין על ידי מלאך, פאן על ידי שד, בגין דחלמא איהו מפטרא דאלנא דטוב ורע, אבל מפטרא דאלנא דחמי לא אתיא (עליה אלא רקבה) אלא על ידי קיבה דקורדשא בריך הויא דאייה שכינטא דיליה, ולית פמן קיבה רע דאייה שד.

הקרבן טהון, אי בר נש זפאה איהו טוחנתן מן לאצדיקים, הדינון אברהם קהישין בפקודין דעשה, ואי לא אזלין בפקודין טבין, מתרפנסין בלחם הקולוק מזונא קלא בקהלון. ווشت (במדבר יא ח) שטו העם ולקטו, שטין (שטיין) לקטין בשטוות, וטהני ברייחים בדוחק, אלין אינון טוחנות בפומא, או דכו במדרוכה דא חיך, ובשלו בפדור דא אצטומכה.